

[Indenrigsministeren.]

slå, at spørgsmålet behandles i en kommission, men ønsker enhedsskatten gennemført uden videre.

De problemer, forslagsstillerne mener at kunne løse helt eller delvis ved hjælp af en enhedsskat, er i det væsentlige følgende: en central samordning af statens og kommunernes økonomi, en skatteudligning, således at der skabes lige vilkår for den enkelte uanset bopælskommune, og endelig en administrativ forenkling.

Forslaget peger på nogle centrale problemer, som har optaget folkettinget gang på gang, og som folkettinget med eller uden enhedsskat vist også i fremtiden vil blive stillet over for adskillige gange. Jeg tror imidlertid, at der er en udbredt vilje i tinget til at tage fat på disse problemer og søge dem løst, men jeg tror ikke, at den anviste vej er den rigtige.

Det er almindeligt hævdet, at et af problemerne omkring vort skattesystem er, at det er for uoverskueligt; skattesystemets uoverskuelighed skyldes nu næppe, hverken set ud fra skatteyderens eller fra administrationens synsvinkel, de forskellige former for indkomstskat, vi opererer med, næppe heller de besværligheder, de lokale skattemyndigheder har med fordelingen af skatter, når en skatteyder skifter ophold midt i skatteåret.

Det, der gør skattesystemet så indviklet, er derimod navnlig de mange fradrag. Kun ved at tage fat på problemerne omkring de forskelligartede fradrag vil vi kunne opnå en løsning på det indviklede system.

Det er da også regeringens hensigt at fremsætte forslag om sanering på dette område, og jeg kan her henvise til den oversigt over regeringens tanker, som finansministeren i begyndelsen af denne måned oversendte til folketingets skatte- og afgiftsudvalg samt PØ-udvalget.

Det andet problem, forslagsstillerne vil løse gennem enhedsbeskatningen, er udligningen mellem de forskellige egne af landet. Det, der betinger forskellene i skattetryk, er

i det væsentligste 3 forhold, nemlig forskel i skattegrundlag, forskel i udgiftsbehov og forskel i serviceniveau.

De forskellige udligningsforanstaltninger over for kommuner og amtskommuner, folkettinget har gennemført i perioden efter kommunalreformen, er nu for alvor ved at slå igennem på en sådan måde, at der er sket en væsentlig tilnærmelse mellem beskatningsniveauet i de forskellige egne af landet i forhold til de forskelle, der tidligere bestod.

Dette er opnået dels derigennem, at skattegrundlagstilskuddet til amtskommunerne er tilfaldet amtskommunerne uden for hovedstadsområdet, dels gennem den kommunale udligning og endelig gennem tilskuddet efter objektive kriterier for udgiftsbehov. Udligningsproblemerne vil vi se på igen, når der forhåbentlig om ganske kort tid fremsættes forslag om en næste etape af byrdefordelingsreformen.

Ud over skattegrundlaget og udgiftsbehovet har serviceniveauet i den enkelte kommune afgørende indflydelse på beskatningen. Ved gennemførelsen af kommunalreformen i 1970 blev der skabt grundlag for at overlade flere opgaver til kommunerne. Der blev også skabt grundlag for, i videre omfang end det var muligt med de mange mindre kommuner, at lade den enkelte kommune have afgørende indflydelse på, hvorledes den ville løse opgaverne.

Hvis en kommunalbestyrelse ønsker et særlig højt eller et særlig lavt serviceniveau og vil tage ansvaret herfor gennem skatteudskrivningen, skal den efter min mening have lov til det. Den myndighed, der har beslutningskompetencen, må også have det økonomiske ansvar for beslutningen. Det er efter regeringens opfattelse et sundt og samfundsøkonomisk nødvendigt princip.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at spørgsmålet om samordning af statens og kommunernes økonomi er væsentligt. Som bekendt er der for flere år siden indledt et samarbejde med de kommunale organisatio-